

Východ

I/2009

ZÁŘÍ - ŘÍJEN

ROZHOVOR 3

DUDLA

REPORTÁŽE Z AKCÍ 5

BROUMOV

STRÁNKA Z PŘÍRODY 7

HOŘEC, SVIŠŤ

POVÍDKA 8

POUTNÍK

ANKETA 8

STÍNADLA

ŽELEZNIČNÍ KUKÁTKO 9

TRAŤ 046

Z TÁBORŮ BS 10

TELEVIZKY

VÝVĚSKA AKCÍ 11

ULIČKY HK

VÝVĚSKA AKCÍ 12

ŘÍJEN - LISTOPAD

Zdravíme všechny naše čtenáře!

Po prázdninové odmlce je tu zase náš Východ. Bohužel, s malým zpožděním. Ale za to se těšte na tři nové rubriky!

Přibylly Stránka z přírody, do které budez větší části přispívat Dudla a která bude obsahovat kvalitní a umělecké fotografie. Poté zvláštní rubrika pro milovníky železnice, kterou vede Svišť a v poslední řadě i rubrika z táborů Bobří stopy. Doufáme, že se Vám bde Východ líbit a vřele přivítáte jeho zlepšenou grafiku, kterou prezentuje především změna loga. V tomto čísle vychází i další povídka z šuplíku věhlasného spisovatele Topika, který svým slohem reprezentuje Východní Čechy. Přejeme příjemné počtení.

Vaše Redakce

REDAKTOŘI:

Stanislav Čaban - Wapi

Martin Svatoň - Svišť №2

Matěj Správka

Lucie Černohousová - Dudla

FOTO NA TITULNÍ STRANĚ:

Lucie Černohousová - Dudla

DALŠÍ ČLÁNKY:

Tomáš Moravec - Topik

E-MAIL: c.vychod@email.cz

WEB: vcp.spjf.cz

MADE IN VC - 18.ŘÍJNA 2009

CHYBY VYRAZENY!

NEJAKTIVNĚJŠÍ ČLENKA SPJF VE VÝCHODNÍCH ČECHÁCH. DUDLA JE TADY!

DUDLO, PŘEDSTAV SE PROSÍM.

Nuže. Jmenuji se Lucie Černohousová, ale nikdo mi neřekne jinak, než Dudla. Ještě stále mi je 24 let a nedávno jsem dokončila magisterské studium na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové. Teď pracuji jako pedagogická pracovnice, což je vznešený název pro vychovatelku, na DDM v Hradci Králové. Starám se o spoustu zvířátek od rybiček až po koně a taky o děti. Zavedla jsem třeba Zálesácký nebo Botanický kroužek. Nechceš na ně začít chodit?

UVIDÍME. JAKOU NA NICH MÁŠ ZATÍM ÚČAST?

Rekneme do deseti dětí. O přírodu obecně není takový zájem, jako třeba o programování, sport nebo jazyky. A to bych chtěla trochu změnit... tak mi držte palce.

CO VŠE PATŘÍ K TVÝM ZÁLIBÁM?

Jé, toho je opravdu hodně a nedokážu je seřadit podle priorit. Hodně mě baví snad všechno kolem přírody, miluji toulky lesem a po horách (po loukách klidně taky), ráda poznávám nová místa. Baví mě ekologie a ochrana přírody. Tak trochu blázen jsem do kytiček a poslední dobou mě začala bavit geologie. Fotím všechno, co lahodí mému oku, někdy i to, co mu nelahodí. Fotím tak často a ráda, až mi někdy Láďa naznačuje, že to trochu přeháním. Baví mě objevovat stará řemesla a zkoušet si vyrábět různé věci tradičními postupy. Dost netradiční zálibou jsou pro mě letadla, a hlavně mě baví pátrání po stopách čs. leteců z RAF z období 2. světové války. Historie mě taky baví. Ráda čtu. Baví mě šifry a záhady. Celkem mě baví i práce s dětmi. Aby to nevypadalo, že mě všechno baví, tak opravdu mě nebaví matematika, hry na počítači a psaní SMSek.

JAKOU LITERATURU ČTEŠ?

Smysluplnou. Nemám moc ráda smyšlené příběhy. Ráda čtu cestopisy, historické knihy popisující fakta, knihy o přírodě... no a samozřejmě Bobří stopu a Východ. To je taky kvalitní literatura.

ZAJILA JSI PŘI FOCENÍ ZVÍŘAT NĚJAKOU ZAJÍMAVOU VĚC?

Zajímavé bylo focení dvou bojujících roháčů obecných, to byly rány, jak kdyby spolu bojovali dva jeleni! Nebo když jsem balancovala nad propastí v Alpách, abych vyfotila jasoně červenookého, kterého u nás v republice potkáš v podstatě jen na jediném místě. Ten úlovek stál za to. A poblíž Křivého jezera na Pálavě, když nám přes cestu přeběhlo několik pruhovaných divokých selátek, to byl zážitek velmi silný! Protože čekáš, kdy se za nimi objeví rozzuřená bachyně a rychle hodíš zpátečku. Mám spoustu zážitků se zvířaty, ale většinou jsem neměla po ruce foťák...

V TOMTO ČÍSLE BUDE NÁŠ ČASOPIS OBOHACEN O NOVOU RUBRIKU STRÁNKA Z PŘÍRODY, DO KTERÉ BUDEŠ PŘÍSPÍVAT ZEJMÉNA TY. KDY SE V TOBĚ PROBUDIL ZÁJEM O PŘÍRODU A JAK JSI SE DOSTALA K JEJÍMU FOCENÍ?

Jejda... zájem o přírodu ve mě nejspíš probudilo nádherná příroda z místa, odkud pocházím. Hluboké lesy, krajinné scenérie a tak. Těžko říct. Hodně mě ovlivnila střední škola, kde jsem vystudovala obor Ekologie a ochrana krajiny. Tam jsme se sešli parta nadšenců a každý z nich mě ovlivnil ve vztahu k přírodě. Na vysoké to byla naše botanička, která byla pro rostliny opravdu "zapálená". No a fotit jsem začala hned, jak se mi do ruky dostal foťák. Nejdřív půjčený, pak vlastní. Já když najdu něco, co se mi líbí, tak to musím vyfotit. A v případě chráněných rostlin nebo živočichů to platí dvojnásob.

VE STARŠÍCH VÝTISCÍCH BS SE O TOBĚ DÁ NAJÍT NĚKOLIK HLÁŠENÍ, Z ČEHOŽ LZE VIDĚT, ŽE JSI BYLA AKTIVNÍ STOPAŘKA. POVĚZ, JAK JSI SE O SPJF DOZVĚDĚLA AŽ V ORLICKÝCH HORÁCH?

To je dlouhá historie. Kdysi byla BS i na několika málo stáncích a naši mi časopis koupili, když jsem byla nemocná. Přčetla jsem ho jedním dechem a zaujal mne. Předplatila jsem si ho tedy a v jednom čísle byl kontakt na dopisování. Napsala jsem dopis, vzápětí přišla odpověď. Tak jsem si začala psát tehdy s Evou Ondráčkovou - Žabkou, dnes manželkou Marka Poláka - Sharpa. A ona jednou přijela na návštěvu k nám a pozvala mě na oplátku do Brna. Konala se výprava do Lednice a tak mě nadchla, že jsem na akce SPJF začala jezdit tak nějak pravidelně...

MOHLA BYS PROZRADIT, ČÍM VŠÍM SES JAKO STOPAŘKA ZABÝVALA A MOTIVOVAT TAK DNEŠNÍ STOPAŘE?

Hlavně to byly výpravy do lesů (chodila jsem se svým psem), učila jsem se uzlovat, luštila a učila se nové šifry, četla foglarovky, Setona...

Plnila jsem okýnka modrého života a každé ráno poctivě cvičila půl hodiny, pak jsem si dala studenou sprchu a vyrazila 6 km pěšky do školy. To jsem měla fyzickou! Taký jsem si psala deník, který mě motivoval každý den něco zajímavého podnikat, abych do něho měla co psát. No a teď, po letech, je to zajímavé čtení.

CO TO BYLO ZA PEJSKA, KTERÝ S TEBOU BRÁZDIL LESY?

Byl to voříšek, jmenoval se Ben, se kterým jsem vyrůstala odmala. Byli jsme taková nerozlučná dvojka a doteď na něj moc ráda vzpomínám. Bohužel už nežije.

V SOUČASNÉ DOBĚ JSI VE VEDENÍ VČP. KDY JSI SE SEZNÁMILA S FERDOU A KDY JSTE PŘIŠLI NA NÁPAD ZALOŽIT POBOČKU?

Na první setkání s Ferdou si nevzpomínám, snad to bylo někdy na tábore, když dovezl děti autem. Nápad se zrodil tuším před třemi roky, kdy jsme si řekli, že je nás tady na východě Čech docela dost a že bychom to mohli zkusit... Od slov k činům uplynuly asi dva měsíce.

MOHLA BYS PROZRADIT, JESTLI SE V POBOČCE CHYSTÁ NĚCO NOVÉHO?

Nového? Patrně nastane drobná obměna vedení. Více akcí. A máme nová trička, která budou sloužit hlavně jako dresy na zápasy ve fotbale, hokeji a možná i v ringu.

LETOS ORGANIZUJEŠ STÍNADLA. JISTĚ SE MÁME NA CO TĚŠIT. CHTĚLA BYS ČTENÁŘE NĚJAK NALÁKAT? Určitě přijedte! Uděláme maximum pro to, abyste se cítili jako ve Stínadlech. Hradecká Stínadla dosud skrývají nová, netušená zákoutí, kde se jakoby zastavil čas! Takže neváhejte, protože se proslychá, že letos Sirokko trénoval svou fyzickou vysoko v horách, aby před vámi mohl prchat po střeších a netrpěl při tom závratí. Kdo ho letos chytl?

DÍKY ZA ROZHOVOR A PŘEJI TI, ABY SE TI VŠECHNY PLÁNY DAŘILY.

Nádherné indiánské léto. Ferda se rozhodl uspořádat v neděli 27. září výpravu do Broumovských stěn. Domluvil jsem se s Wapim a do skal jsme odjeli už v sobotu ráno, na malý vandr. O tom ale psát nebudu.

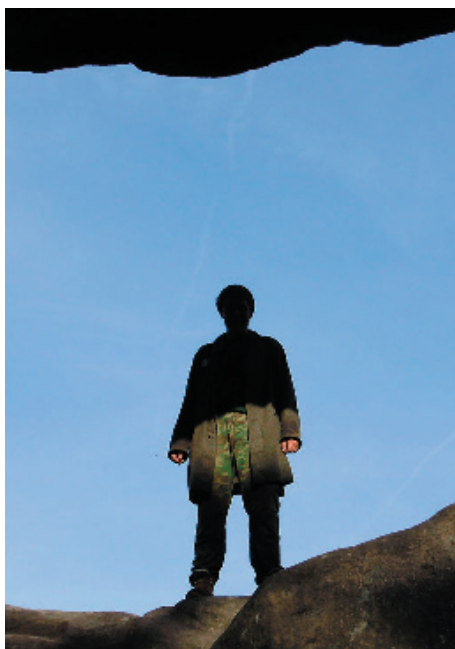
V neděli se ode mě Wapi odpojil a pokračoval skalami do Broumova. Já šel po žluté na Skalní bránu. Tam měli dorazit v půl dvanácté Ferda a zbytek výpravy.

Lehl jsem si na vyvýšený kopeček nad cestou k vyhlídce a čekal. V 11.45 jsem napsal Margi sms, která mi vzápětí zavolala a řekla, že v 11 vyjeli z Mraveniště, tudíž že budou na Bráně asi v 15 hodin, ale že jim můžu jít naproti do obce Slavný. Super. Tak jsem se začal balit a řeknu vám, není lepší podívaná než na lidi, co koušou řízek a najednou proti nim vyleze z prohlubně na kopečku jakási osoba s krosnou a kloboukem, který je jí malý, v na zadku roztrhaných maskáčích a špinavém kabátu, maskovací vzor jehličí 74. Super. Takže jsem měl asi hodinu a půl na to, ujít 5,5 kilometru do obce Slavný po žluté, takže jsem se dal rychle do chůze z kopce, ale nesměl bych to být já, kdybych nezabloudil. Jdu po žluté, na rozcestí se dám místo po krásné asfaltce neznačenou lesní cestou, kde byla rosa i v poledne. V krásně mokrých botách dojdu do obce Martiníkovice, kde na mě kouká bílý daněk a dělá, že tam není. Koukám na jeden ukazatel, potom na druhý a nejsem z toho vůbec chytrý. Potom jsem se vydal po cyklostezce která vedla slibně podle mapy. Tak tedy jdu a obejdu okruh

asi tři kilometry a jsem ve vesnici. Jenže to by pro mě bylo moc jednoduché, takže jdu vesnicí a jsem na druhé straně Martiníkovíc. Super, alespoň jsem se pěkně prošel. Dojdu k nějaké saňce, která vypadala jako z pohádky Mrazík, kudy jakože cesta do vsi, teda „Prosím vás, kudy se dostanu do Slavného?“ Řekne mi, na konec vesnice a pak doprava a na kopci doleva. Takže jdu zpět do vesnice, vrátím se na zastávku a hledám bus do Hronova, že kašlu na výpravu pobočky a předjedu je a budu čekat u Mraveniště. Jenže on si asi každý myslí, že tady bude jezdit autobus každou hodinu, jenže chyba Tower Bridge, teda chyba lávky. Tady bohužel jezdí autobus ve středu a v dubnu. Jeden měl jet za tři hodiny. Super! Volám Ferdovi, kde že jsou a podle mapy, u které jsem stál, jsme se dohadovali. Takže další krásná procházka. Dojdu zpět na tu Skalní bránu, že by tam mě ještě počkali, kdybych to nestíhal. Tak spěchám zpět co nejvíc můžu ty čtyři km z Martiníkovíc na Bránu. Cestou mi došlo pití, poslední lok Top Topicu jsem vypil na zastávce při přebalování nohou. Byly tam přes cestu prameny,

v ochranném vodním pásmu, tak si lehnu jako hovádko na cestu a chlemtám z potůčku tekoucího přes cestu. Naplnil jsem flašku a málem jsem ji znovu dopil. Znovu jsem ji doplnil, ale začala mě bolet hlava ze studené vody, tak jsem spěchal dál. Přijdu na Skalní bránu, volám Ferdovi, kde jsou. A on mě odvětví, že se sunou ke bráně, a že mám čekat „Čtvrt, půl, tři čtvrtě, maximálně hodinu a zatím si odpočnout.“ Tak si teda rozbalím celtu, lehnu si, dám klobouk přes obličej a čekám, až se přisune zbytek výpravy. Skoro jsem už usínal, když slyším povědomé hlasy a slova: „Támhle se něco válí, to je Topik.“ Zvednu se, sbalím, se všema si podám ruku a konečně se přivítáme. Po pěti hodinách jdu na vyhlídku, kde jsem ještě nebyl. Koukáme i na bezpečnost vyhlídky, kde byla lavička, asi 30 čísel pěšinka a potom asi 30 metrů volným pádem. Potom jsme vyráběli foto

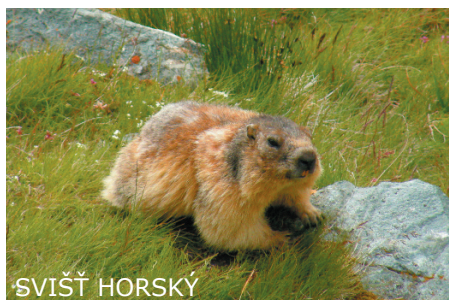

Krakonoš a služebníci, které nám nějak nešlo, protože Helča nevypadá jako kámen. Potom se mě Tomík snažil vyfotit s Margi, ale to nešlo, jelikož jsem se nevešel do brány asi deset x deset metrů, teda spíše byl špatný úhel a byl tam stín, a když tam bylo slunce, tak jsem byl tak zkroucený, že jsem vypadal jako hobit.

Ze Skalní brány jsme šli na Korunu, kde po cestě ještě Ferda s Tomíkem hledali kešky. Když jsme tam došli, tak jsem musel lézt pro vzkaz, který jsem vyrobil společně s Wapim několik hodin před tím. Margi se mě snažila zastavit, jako skoro při všech mých rozhodnutích, jelikož se jí zdají „příliš drastická“. Ale ten sráz měl sklon maximálně 45 stupňů a ta skála taky nebyla delší než 50 metrů. A ještě tam byly stromy. Když jsem všem třem holkám naší výpravy, tudíž Žluťasi, Margi a Helče ukázal vzkaz, mohl jsem ho shodit slavnostně ze skály. Potom jsem se snažil Davidovi vysvětlit, že když házím klacíčky delší než metr, tak ty že vítr nezanáší, jako ty jeho o délce asi dvacet centimetrů. Potom co přišel star..., promiňte, dospělý zbytek výpravy, tak jsme se posilnili sušenkami a koláčem. Z Koruny jsme valily na Junáckou vyhlídku, kam jsem nešel, protože jsem tam byl dnes ráno a v sobotu večer. Čekal jsem asi půl km od vyhlídky s Helčou, která se živila mými šumáky a bonbóny. Helča se mi pořád snažila vysvětlit, jak to zubům škodí a při tom snědla všechny bonbóny. Když dorazil zbytek, šli jsme konečně do Slavného, kde byla auta. Cestu jsme si my „chlapci“ krátili vtipy a snahou vyrobit z Davida podložku mezi nárazníky na šalinu.

Hořec, to je pro mě symbol hor, čistoty a prázdnin. Je to moje vůbec nejoblíbenější květina a pohled na ni mne snad nikdy neomrzí. Na horách jste se s ní setkali určitě už také. Nemyslím jen velehory, ale i Krkonoše, Jeseníky, ... Jako botanická zajímavost se uvádí výskyt tohoto horského druhu v nadmořské výšce asi 260 m n. m. na Ostravsku u obce Petřvald. Dokonce se tahle modrokvětá rostlinka dostala i do znaku Krkonošského národního parku. Modrá barva je sice pro hořec tolitovitý typická, řidčeji se vyskytuje ale i v barvě bílé a někdy i s růžovým nádechem. Květ hořce je dlouhý až 8 cm. Vaše oko i duši potěší tyto až 70 cm vysoké trsy rostlin zhruba od července do září. Nejčastěji je potkáte na okrajích vlhkých horských lesů, ale i na proslněných loukách, lemují také turistické cesty. Svě květy hořec otevírá ráno mezi osmou a devátou hodinou a zavírá je pak kolem páté večerní. Název hořce je odvozen patrně od hořčin, které se vyskytují v nati a oddenku. Jakkoli je rostlina krásná, prosím – netrhat! Hořce jsou u nás totiž chráněné.

SVIŠŤ HORSKÝ

Svišť jsem si přála vidět už dlouho. Povedlo se mi to v létě, v Národním parku Vysoké Tatry v Rakousku (spatřit se ale dá i jinde v horách, třeba na Slovensku nebo v Pyrenejích). První svišť, kterého jsem viděla, ležel v trávě jak široký, tak dlouhý. Vůbec nevypadal, že by se přede mnou chtěl skrýt! Mohla jsem si ho tedy důkladně prohlédnout. Musím uznat, že jsem si ho představovala poněkud menšího, takže mě svými rozměry poněkud překvapil. Bez ocasu tenhle hlodavec měří až 80 cm a ocas samotný má kolem 15 cm. V podstatě je to taková šedohnědá až žlutohnědá přerostlá veverka s výraznými očima a hustou delší srstí. Co mě zaujalo na první pohled, byly výrazné zažloutlé zuby a ostré mohutné drápy. Po chvíli svišť zmizel v noře, kterou si vyhrabává právě pomocí svých důmyslně řešených končetin a kde tráví svůj čas, pokud se zrovna nesluní na louce. Nory si vystýlá senem a slámou a je schopný je propojit s ostatními norami do jakési podzemní sítě. O kus dál jsem potkala celou svišťí rodinu, což není nic divného, protože svišti jsou zvířata společenská a žijí ve skupinách o pěti až patnácti členech. Svišti se projevují hlasitým pískáním a v zimě upadají do zimního spánku. Každopádně setkání s nimi je neuvěřitelně zážitek a já se těším, až je zase potkám!

POUTNÍK

„A ven, na sekeru už nic nedostaneš!“ Tohle slyšel tento muž pořád. Toulal se stále od hospody k hospodě bez dolaru v kapse a jedl jen tehdy, když se mu podařilo někde vybrat udírnu nebo si natrhat trochu kukuřice. I v tom byl ovšem háček. Tento kraj nebyl téměř obydlen, a proto nebylo výjimkou, jedl-li jen jednou za týden. Je samozřejmostí, že z takové stravy člověk nepřibere. Vyhublá tvář jenom dokreslovala podobu tohoto poutníka – vydědence. Byl to muž, na první pohled tak čtyřicátník, v roztrhaném kabátu a kostkovaných kalhotách se šlemi. Na hlavě starý, umaštěný klobouk. Neměl ani koně, ba nevlastnil téměř nic. Jeho nejcennějším majetkem byl nůž. Dále měl ještě v tlumoku deku, sirky, kompas. Další bezcenné věci už nestojí za zmínku.

Jednoho dne, když se toulal po lese se snahou najít něco k jídlu, potkal muže, kterého odhadl na dvacet let. Vypadal přátelsky, byl hezky ustrojený a upravený, a tak se s ním dal poutník do řeči. Dozvěděl

se, že je to John Smith, syn Thomase Smitha, obchodníka s vlnou a kováře. Mladík zde byl na lovu a doposud se mu nepodařilo nic zastřelit. Když uviděl chudý zevnějšek poutníkův, zželelo se mu jej a odvlekl ho do jejich rodinného sídla. I když by se mohlo zdát, že výborně prosperující obchodník bude bydlet v honosné vile, byl to obyčejný, i když veliký srub. Měl tři místnosti, prostornou kuchyň a hezky zařízený salon. V podkroví byl sklad věcí a potravin, které nepodléhají zkáze, jako například obilí, mouka, cukr, koření a další. Pod kuchyní byl sklep a v něm brambory a mléko.

Když John přišel domů a spatřil otce, dal se s ním do přátelského rozhovoru.

„Otče, toho cizince jsem nalezl v lese. Je bez peněz a bez práce. Myslíš, že by se nějaká našla na naší farmě? Myslím, že by dělal cokoliv za stravu a příbytek.“ Otec se na syna moudře podíval a oslovil poutníka:

„Co vás zavedlo v náš kraj? Jaké je vaše povolání a občanské jméno?“

ANKETA

NA TENTO I PŘÍŠTÍ MĚSÍC JE PŘIPRAVENO HODNĚ HER, JEJICHŽ MOTIVEM JE ZÁHADNÁ A TAJUPLNÁ ČTVRTĚ KŘIVOLAKÝCH ULÍČEK, SCHŮDKŮ A TEMNÝCH ZÁKOUTÍ. STÍNADLA. JISTĚ MNOZÍ ČETLI STÍNADELSKOU TRILOGII OD JAROSLAVA FOGLARA. MNOHO LIDEM VRTALO A PODNES VRTÁ HLAVOU, ZDA TATO ČTVRTĚ EXISTOVALA ČI NE. MNOZÍ PROTO PO STÍNADLECH PÁTRALI V RŮZNÝCH KOUTECH NAŠÍ REPUBLIKY. CO VY? PATŘÍTE MEZI PÁTRAČE? JAKÝ JE VÁŠ NÁZOR NA STÍNADLA? PODĚLÍTE SE S NÁMI O KRÁTKOU PŘÍHODU Z ULÍČEK, KTERÁ NIC NEPROZRADÍ?

Vaše odpovědi posílejte buď na e-mail c.vychod@email.cz nebo na telefonní číslo 776256272 (Svišť №2) .
Odpovědi posílejte do 31.října

ŽELEZNIČNÍ KUKÁTKO

TRATĚ 046

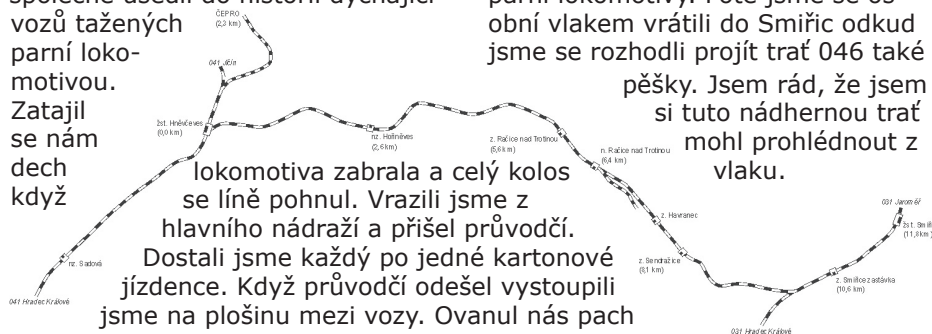
Nápad na tuto rubriku, jsme s Wapim dostali, na jednom z našich Vandru po Podkrkonoší. Nemeškali jsme a domluvili se, že nejbližší historickou jízdou Jaroměř-Hradec Králové-Náchod se vydáme po dnes již neprovozované trati 046 Hněvčeves-Smiřice. Nejbližší termín, kdy jsme měli oba dva čas byla první Sobota v srpnu. Trasa vlaku byla Jaroměř-Hradec Králové-Hněvčeves-Smiřice-Jaroměř-Česká Skalice-Náchod-Jaroměř. Rozhodli jsme se, že vyjedeme z HK a pojedeme do Jaroměře. To bych ani nebyl já, kdybych nezaspal a vlak do HK mi neujel. Tento zážitek jsem si, ale nechtěl za žádnou cenu nechat ujít. Tak jsem sedl na kolo a do HK se vydal tzv. kolmo. Dojel jsem ve stejnou dobu jako historický vlak z Jaroměře a tak bylo vše v suchu. Za chvíli už jsem našel Wapiho a tak jsme společně usedli do historií dýchající vozů tažených parní lokomotivou.

Zatajil se nám dech když

lokomotiva zabrala a celý kolos se líně pohnul. Vrazili jsme z hlavního nádraží a přišel průvodčí. Dostali jsme každý po jedné kartonové jízdence. Když průvodčí odešel vystoupili jsme na plošinu mezi vozy. Ovanul nás pach

spáleného uhlí. Užívali jsme si rozhled po krajině. Ve Věstarech jsme potkali Regionovu mířící do Hradce. Samozřejmě, že jsem neodolal a jak je mým zvykem v každém vlaku, který jsem doposud nenavštívil, vydal jsem vyzkoušet toaletní zařízení. To už jsme byli v Hněvčevsi, kde vlak odbočoval na trať 046, která je již přes dva roky mimo provoz osobní dopravy. Jediná možnost, jak si tuto trať projet je právě tímto vlakem jedno za měsíc. Vlak patří společnosti Výtopna Jaroměř, která zároveň provozuje i železniční muzeum v Jaroměři. Užívali jsme si nostalgii opuštěných nádraží, která dnes slouží pouze jako úkryt pocestným a nebo zvěři. Zahráli jsme si i Mávanou - populární hru zveřejněnou v BS. Vlakem jsme dojeli do Jaroměře, kde jsme měli možnost prohlédnout si interiér parní lokomotivy. Poté jsme se osobní vlakem vrátili do Smiřic odkud jsme se rozhodli projít trať 046 také

pešky. Jsem rád, že jsem si tuto nádhernou trať mohl prohlédnout z vlaku.

Tať byla do provozu uvedena 19.března 1882. Původně vedla ze Sadové do Smiřic zastávka. V roce 1908 byla zestátněna. Po výstavbě vlečky na Čepro trať vede ze stanice Hněvčeves. Trať je dlouhá 11,8 km. Den 10. prosinec 2004 byl posledním dnem, kdy na trati Smiřice - Sadová projel poslední vlak osobní dopravy.

DO NAŠEHO ČASOPISU JSME TAKÉ ZAŘADILI NOVOU RUBRIKU "Z TÁBORŮ BOBŘÍ STOPY". ZA TĚCH KRÁTKÝCH 14 DNÍ SE TOHO DÁ PROŽÍT TOLIK, ŽE NEMÁME O TUTO RUBRIKU STRACH. ZVLÁŠŤ KDYŽ ZDE BUDOU PŘÍSPĚVKY Z TÁBORŮ LEPŠÍCH, TZN. ČÁPOVSKÝCH, ALE I PODŘADNĚJŠÍCH, TUDÍŽ ROLFOVSKÝCH. DNES ZAČÍNÁME BĚČKY. TENTO PŘÍSPĚVEK NAPSAL TOPIK, KTERÉHO JIŽ ZNÁTE, 26. ČERVENCE NA PÍKÁRCI.

Vážení diváci, vítá Vás televize Žďár v pravidelné televizní relaci „Televizky“. 26.července 2009

„Dnes v podvečer, před hodinou půlnoční, došlo k divnému ukázu. Banda táboříci zde mládeže si vyšla pozorovat hvězdy. Hledali jsme souhvězdí Prase, které se nachází v souhvězdí Junior, které na zimní obloze sežrali Honící psi. Dále byla spatřena miniaturní ruská pionýrská družice Charuz. Letěla zdánlivě pomalu a jen občas si na cestu blikla rudým světlem. Za ní, o mnoho rychleji, spěchala netajná konkurenční americká družice McDonalds, která vypadala, že v ní její nukleárně-magnetický robot zařadil minimálně třetí kosmickou rychlost, né-li dokonce čtyřku a na plnej kotel, což, jestliže si ještě něco pamatuji ze své praxe ve světově vychvalované automobilové stáji GAZ, znamená plný plyn – sešlápnout pravý plynový pedál až na podlahu a přizpůsobovat se náhlé akceleraci, která může u

některých „kaříků“ způsobit až smrt z důsledků náhlé euforie, která se dostaví právě po výše zmiňovaném sešlápnutí pedálu co nejnižší. Tento stav přichází bohužel čím dál častěji, protože papíry, tzn. řidičský průkaz skupiny B, tzn. osobní automobil, dostane téměř každý. Proto jestliže potřebujete spolehlivý dopravní prostředek, použijte tento, který vlakem jest nazýván, ale častěji a hovorově, neřknu-li slangově, se mu dává dech beroucího označení železnice a taktéž názvu dráha. Jestliže potřebujete rychle jezdit po městech naší vlasti české, používejte šalinu, někde nepěkně nazývanou tramvají. Po vstupu do ní si ale nezapomeňte cvaknout lístek, pokud nevlastníte měsíční nebo roční legitimaci na všechny tratě svého města. Jestliže to neuděláte, jistě přijde revizor, který vás označí za černého pasažéra dřív, než stačíte říct „čáp!“ Ale vysvětlujte si takto rozruženému revizorovi to, že temná barva vaší kůže není rasová památka po předcích, ale spočívá v tom, že se právě vracíte touto tratí z letiště, na které jste přiletěli z Řecka, nebo prostě, že na vás na táboře koupelna s krásnými froté ručníky nečekala. Ovšem pokud řeknete, že se vracíte z tábora nebo vandru, bude si revizor jistě prohlížet i vaši výzbroj, takže vaše na krosně pověšené zablácené kanady nebo začouzený esák nemá šanci a revizor vás z vozu vykáže, i kdyby jste měli sedm jízdenek a čtyři legitimace opatřené vaší nejnovější fotografií průkazového formátu, tzn. 4,5x3,5 cm. Možná jste rozhořčeni z toho, že jsem záměrně vynechal v mém vyprávění o šalinách Moravu, ale zde je neznají a cestují koňmo. V osadě Vyškov ovšem neznají ještě ani toho koně, takže cestují pěšky.“

Přijď zažít svá malá velká

DOBRODRUŽSTVÍ V TEMNÝCH ULIČKÁCH

23.-25.10.2009
Hradec Králové

Hlavní info:

www.dobro.wz.cz

Pátek: příjezd a ubytování účastníků od 18:00 na ZŠ Nový Hradec
(možno dorazit v sobotu před začátkem hry)

Sobota: 9:00 - začátek hry, konec kolem deváté večerní

Neděle: burza cen (letos velmi netradiční) :)

Bude vyhlášena cena za nejlepší stínadelské oblečení

S sebou: spacák, karimatku, teplejší oblečení (hra probíhá venku), jídlo a pití
(možnost nakoupit v HK, drobné sobotní občerstvení zajištěno)

Účastnický poplatek 60 Kč

Vzdálenějším účastníkům bude proplacena 1 cesta

Akci pořádá Východočeská pobočka SPJF (<http://vcp.spjf.cz/>)
v rámci projektu Napříč kontinenty (<http://www.naprickontinenty.cz/>)

Kontakt:

spjf.vc@centrum.cz

ZVEME VŠECHNY ÚČASTNÍKY LETNÍCH TÁBORŮ ALE I VŠECHNY STOPAŘE, KLUBAŘE I ČLENY ODDÍLŮ MLADŠÍCH OSMNÁCTI LET NA SETKÁNÍ NAZVANÉ

RETROLÉTO

Stejně jako loni i letos zavzpomínáme na letní tábory. Promítání fotografií, čtení a výroba kronik nebude zdaleka jedinou činností. Čekají na vás hlavně nové hry, nebudou chybět ale ani oblíbené táborové aktivity: písničky, kamarádi a také my vedoucí.

Rádi uvítáme nové klubaře a kamarády, vždyť Retroléto je i zároveň setkáním klubů, stopařů a oddílů. Kdy a kde? O podzimních prázdninách v Šumperku.

Začátek akce je ve středu 28. 10. ve 14 hodin., konec v sobotu 31. 10. ráno.

Ubytování je zajištěno v domě dětí a mládeže Šumperku. Příspěvek na akci je 300 Kč pro členy SPJF, pro nečleny 400,-. Proplatíme vám část cesty. Doprovod můžeme zajistit z Brna, Olomouce a Hradce Králové.

Stravování 5x denně je zajištěno na místě (sami si budeme vařit), začínáme čtvrtelní snídaní a končíme sobotní snídaní.

Kontakt: Vladimír Schmid – Stopař (774221536, vlada.sc@seznam.cz)

Těší se na vás Drobek, Renča, Stopař, Svišť a Šmoula.
podrobnosti naleznete na:
www.iklubovna.cz

Vontské tradice ožívají!

VELKÁ STÍNADELSKÁ

Hra na motivy J. Foglara

- **KDY?** 14. listopadu 2009
- **KDE?** V Adamově
- **SRAZ:** 9:00 před kostelem sv. Barbory
- **S SEBOU:** jídlo, pití, pevná obuv, zápisník, tužka, baterka, svíčka, stylové oblečení (30. léta) nebo aspoň tmavší barvu, dobrou náladu, v případě přespání spacák
- **UKONČENÍ:** cca ve 22:00-možnost přespání do dalšího dne v sokolovně
- **ZÁPISNÉ:** 50 Kč (přespání v ceně)
- **KONTAKT:** adamov@stinadia.cz
- **POŘÁDÁ:** 1. AT Pardálí stopa Adamov a SPJF

GATTACA 2209

DNES, NA POČÁTKU 23. STOLETÍ, JE POTŘEBA NAJÍT NOVÝ DOMOV. ZEMĚ JIŽ NEMÁ TOLIK SILY, ABY POJALA VŠECHNĚ DALŠÍ LID. HLEDÁME PILOTY VESMÍRNÝCH LODÍ. ZKOUŠKY BUDDOU TĚŽKÉ A PROVĚŘÍ HRANICE TVÝCH SCHOPNOSTÍ. JE TU MOŽNOST PŘEKONAT SÁM SEBE A MOŽNOST VZLÉTNOUT VÝŠ...

Prostředím "outdoorové - zážitkové" akce je blíže neurčené okolí Brna. Ubytování je zajištěno v přírodním prostředí v dobře vybavené základně.

Akce je určena pro starší patnácti let.

Účastnický příspěvek: 200,- při platbě předem, na místě 250,-

Kontakt: gattaca09@gmail.com
777 338 549 (Standa D.)
www.gattaca.zde.cz

Pořadatel: Halahoj a SPJF

23. - 25. 10. 2209
WWW.GATTACA.ZDE.CZ

28. 10. PO STOPÁCH HOCHŮ OD BOBŘÍ ŘEKY (BEČOV)
EXPEDICE PO TÁBOŘIŠTÍCH FOGLAROVY
DVOJKY – TÁBOR 1958.
Pořádá: PP, www.bohousek.cz

13. 11. BRNĚNSKÉ POVĚSTI
MĚSTSKÁ HRA PO BRNĚ NEJEN PRO
ÚČASTNÍKY STÍNADEL V ADAMOVĚ.
Pořádá: JMP Perpetuum,
www.iklubovna.cz